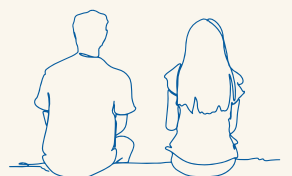

הסיבה בבלון התשוקה

"וואו איז ער כ"ף ה"ה!"
אביגיל נכנסת הביתה בהתלהבות.
"יש לי מלא מה לספר לך!!!"

"המקהלה הלכה טוב היום?"
יונתן מרים את הראש מהלפטופ בחיוך.
מעביר את הפון למצב שקט.
יש דברים שלומדים עם החיים
ויש דברים שאביגיל מלמדת אם רוצים להישאר
בחיים.
פון על מצב רטט הוא אחד מהם.

"המקהלה כרגיל.
אבל, תקשיב!!!"
אשתך הולכת להיות שפית של ממש!
נעמה כבר מצא מקום מעולה ליד איזור תעשייה
הישן,
והדס מכירה מלא לקוחות פוטנציאלים..."

"שניה, שניה.
פספסתי משהו?
על מה מדובר?
בואי. שבי על הספה.
אני אכין לך שוקו ותספרי את הכל מהתחלה"

"עזוב, אני לא יכולה לשבת.
כולי מלאה התרגשות.
איזה רעיון מטורף זה הולך להיות!!!"

"תגיד,
אתה זוכר את העובדת החדשה
שהצטרפה למשרד?"

"כן"

"ושאמרת לך שאני מרגישה ממש קטנה ומיותרת
לידה
ובא לי כבר לעזוב?"

"כן" זהיר.
"היה משהו..."
"ואתה זוכר את הסלטים שאני מכינה לשבת?
איך כולם עפים עליהם אומרים לי שאני צריכה
לפתוח מסעדה?"

"אמ..."

אז זהו!
דיברנו על זה היום אחרי המקהלה!
אני רוצה לפתוח מסעדה!!
חיוך ענקי נפרס פניה.
"טוב לא ממש,
יותר סגנון של מעדניה. כזו של טייק אאוט,
בימי חמישי שיש.
וואו איך זה הולך לרוץ..."

"רגע, אבל יש לנו פה כבר את "יש חסד"?"

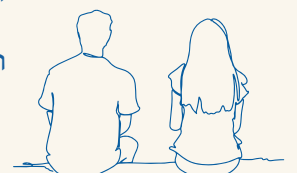
"מה אתה משווה?? זה סלטים קנויים!
אני הולכת להכין סלטים ביתיים.
משהו... כמה רמות מעל.
בתאל כבר הציעה לעצב לי את המותג.
זה הולך להיות ורוד ושחור מלכותי כזה..."

עוד רגע והיא יוצאת לחלק פליירים על המעדניה
החדשה.
איך היא עפה בדמיון שלה.
חבל.
היא תתאכזב.
אני חייב לעצור אותה.

"אביגיל"
יונתן נאנח.
"את מספרת פה על משהו ממש חדש.
אבל ממש" מדגיש את המילה האחרונה.

הבהוב של אזהרה פועל בחדר.
כמו סירנה מהרחוב ליד.
מרוחקת.
אבל היא עוד מעט תגיע ותרעיד את הבית.
"יש לנו כבר את בעדני מעדנים,
ויש את הסבתא תימניה ההיא ברחוב התאנה-
איך קוראים לה?"

"צנעני". אביגיל לוחשת.
"קוראים לה צנעני"
משהו כבה בקולה.

"כן, אליה התכוונתי.
היא גם מוכרת סלטים או משהו בסגנון,
זוכרת שאחרי הלידה של יוסי שלחת אותי אליה?
תראי .." הוא כמו מתנצל,
"אני פשוט דואג לך.
אני לא רוצה שתחלמי ואז תתאכזבי.
כשתגלי שהשקעת ואין לך שוק ..
מצטער"
הוא מוסיף.
שם לב לפניה, שכבה בהם האור.

"טוב, עזוב באמת אין צורך..."
היא מתקפלת.
"לא, לא אמרתי שלא.
צריך לבדוק, לעשות סקר שוק, לראות אם יש
סיכוי..

אולי, "הוא מציע במעשיות
"אולי תלכי לבית ספר לשפים,
תלמדי ניהול עסקי כמו שצריך,
שתוכלי לנהל את העסק בעצמך ואז..."

"עזוב, אמרתי" היא קוראת בכעס.
פונה לחדר האמבטיה.
"ירדתי מזה. בזכותך.
תודה. ממש."

מתקלחת שעה ארוכה.
יונתן לא שומע אותה שרה,
כמו בימי רביעי אחרים אחרי המקלה.

יונתן מאזין מהספה,
מנסה להמשיך לעבוד על הלפטופ,
אבל הריכוז ממנו והלאה.
מה אמרתי שגרם לה להתעצבן?
לא מבין.
טוב. לך תבין נשים. אומה אחרת.

אביגל יוצאת מהמקלחת.
שערה החום זוהר כרגיל.
עיניה אדומות.

"מתוקה שלי, מה קרה?!"
בואי, שבי, נדבר.
בסך הכל רציתי לעזור..."
הוא נפנה לעטוף אותה בחיבוק.
ונהדף.

"לך, בבקשה.
תמשיך לעבוד על הלפטופ.
לעסוק במשהו שאתה אוהב,
ולחבק אותי בחיבוק דוב מגונן ...
ככה תמיד..."
קולה מתרומם בחדות.

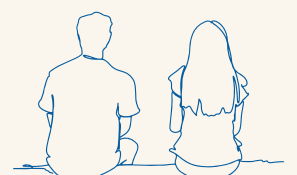
שלומית נעה מתוך שינה באי שקט.
אביגיל אפילו לא שמה לב.

"כל כך הרבה חלומות רציתי להגשים במשך השנים,
ואתה תמיד כיבית אותי..."

הפון מצלצל.
אביגיל מזנקת.
שכחה לשים על השתק כשחזרה הביתה.

"לא.. אל תשלחי לי סקיצות
של עטיפות מותג וכזה.
לא, לא,
מה פתאום מעצבת אחרת?
את הכי טובה בתחום,
ואת החברה שלי אז ברור ש...
פשוט, "קולה יורד
"ירדתי מזה.
טוב, נדבר."

מניחה את הפון בנקישה.
לא שוכחת להעביר למצב שקט.

"תודה".

"אין בעד מה".

בדיוק כך.

השדר עובר בחדר.

לא עשית כלום וכבר הצלחת להוריד לי את
ההתלהבות.

בדיוק כך.

לא עשיתי כלום. אין לי מושג מה קרה להתלהבות
שלך.

שיחת המבטים המאוכזבים והמתוסכלים מסתיימת
כשאביגיל פונה לחדר השינה,
מפטירה אחריה,
"אני הולכת לישון."
תעיר אותי מחר בשש, לעוד יום של עבודה שאני
שונאת".

"אביגיל".

יונתן ממחר

עוקף אותה.

עומד בינה ובין דלת החדר.

"בבקשה. אל תלכי לישון ככה.

אין לי מושג אפילו איפה טעיתי.

אני באמת אוהב אותך.

באמת לא מתכוון להרוס לך את החלום..."

מתחשק לאביגיל להטיח בו
"אתה עושה את זה בהצלחה רבה גם בלי כוונה"
ואז היא מרימה את עיניה.
שמה לב למבט הפגיע בעיניו.
כמה הוא רוצה להיות האיש שלה.
האיש התומך. המציל.

היא נזכרת איך פעם סיפר לה,
שגברים נהנים לסתור זה את זה ברעיונות,
כמו בלימוד גמרא.
זה איך שהוא עושה להם טוב.
שכחה כבר איך.
הוא כל כך רוצה להיטיב איתי.
ואני פגועה. ממנו.
וכל כך כמהה להתקרב, בעומק.
וגם הוא.

"תן לי כמה דקות לבד", היא מבקשת,
נענית לידו שמונחת על כתפה בהיסוס.

"אני..." בולעת דמעה,
"ברור לי שבא לך לעשות לי טוב...
רק...
אני ממש פגועה עכשיו.

תן לי כמה דקות להיות איתי, ואני..."
היא משתמשת באומץ בביטוי חדש,
"אני אזמין אותך לתמוך בי.."

לתמוך.

להזמין לתמוך.

כמה פגיע.

יש, יש בהחלט סיבה למה היא לא אמרה את
המילים הללו עד היום.

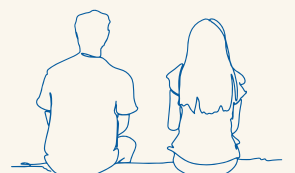
ולמראה האור שניצת בעיניו של יונתן,
אביגיל יודעת למה בחרה כן לעשות את זה היום.

נכנסת לחדר.
מנורת הלב האדום נדלקת.

"אני כל כך נעלבתי"
היא מספרת.
"לא. אני לא נעלבתי. אני מפונצ'רת.

בא לי לעבוד במשהו חדש.
נמאס לי מהמשרד, ובא לי..."
עוד דמעה.
ברוכה הבאה.

"בא לי שאף אחד לא יוריד אותי מזה...
בטח לא האיש שלי!! שהבטיח לתמוך בי!!!"

מתיישבת על הכורסא.
הרגליים מרגישות כאלו חלשות.
ולא בגלל שעמדה במקלה שעות.

כל הקולות המוכרים,
מזדחלים לליבה בלי מאמץ.

ככה זה, גברים רוצים רק לשלוט...
מפחיד אותם הגשמה נשית...
ככה בדיוק גם אמא שלו הייתה עם אבא שלו כל
השנים...

שהוא יתמוך בי.

איך זה נראה?

שהוא ישמח איתי עד הסוף.
שיתלהב.

מה זה יעשה לך?

אממ...

התשובה מתעכבת.

האישה בפיג'מה תפוז חייכנית ועליזה שבמראה,
לא יודעת.

מה זה יעזור לי שהוא יקשיב לי?

אולי,

אולי ארגיש שרואים אותי.
ארגיש חשובה.

מברישת את השיער.

נושמת עמוק.

זה משהו כל כך חדש,

להזמין את יונתן לתמוך בי כשאני מתלהבת.

זה יכול גם לא לעבוד.

יכול להיות שהוא יטעה ואני אסגר,

ועדיין, אני מוכנה לנסות.

התמיכה שלו יקרה לי.

ויקרה לו.

אני הולכת על זה!

פותחת את החדר בהחלטיות

די.

נושמת עמוק.

בוחרת לעצור את מחול השדים שמתרחש בראש,
ולהכנס לגוף.

נעלבתי.

התאכזבתי.

התפנצ'רתי.

זה כואב מספיק גם בלי לחשוב על זה.

עכשו אני רק זקוקה לחיבוק.
ממני.

את לא לבד פה,

היא לוחשת.

אני איתך, אביגיל.

ואת צודקת שכואב לך.

נשארת ככה, עטופה במילים המגנות,

כמה דקות.

אולי שעות.

אין לה מושג.

הזמן מאבד מימד כשהיא איתה

. בעולם הקסום שלה.

נוכחת.

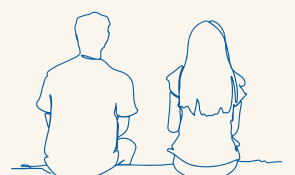
לאט, הכאב מתפוגג.

הכיוץ בבטן נרפה.

. והרגליים חזקות יותר.

אני מוכנה לשלב הבא.

מה הכי ישמח אותי עכשיו?

"יונתן.. פונה אליו בהיסוס.
הוא מרים את הראש מהלפטופ,
"שנייה, אני מסיים ואני איתך..
בום.
הלב שלה נפל.
רצתה שיניח הכל בצד ויקשיב לה.
זה כואב.
ואני מוכנה לנסות שוב.

יונתן סוגר את הלפטופ ומביט בה בציפיה.

"תגיד, יש מצב ש...
התכוונתי..."
משחקת בשיערה במבוכה.

רינתי כמה לשתות מים.
ויונתן מלווה אותה למיטה.
נותן לאביגיל עוד דקה לנשום
ולהסכים להביא את הבקשה שלה.
ככה. בפשטות.

"אני...
ממש ישמח אותי..
אם תוכל,
כאילו,
לראות אותי..
הנה!
היא עשתה את זה!
בקשה תמיכה!

"לראות אותך?!" יונתן צוחק.
"בטח, הנה, אני רואה:
אף קטן, פה קמוץ, יש לך סודות?!"

הוא מדגדג את אוזנה הימנית בחיך,

"עגילים בצורת גלידה..
שיער נוצץ..
האישה הכי יפה בעולם..
להמשיך לתאר מה אני רואה?!"

"אוף, אתה!" אביגיל משחררת חיך.
"אני מתכוונת..
מרגיש לי ממש נעים כשאתה רואה אותי.
מבפנים.
את החלומות שלי,
את הכאב.
ככה,
בלי להתקדם הלאה.
בלי להפריע."

"להפריע - זה?!"

"לשאל אם זה הגיוני.
להסביר איך זה לא.
לדבר על סיכויים ורווחים.
אני לא שם עכשיו.
עדיין לא.
כרגע אני..."

קולה רועד מעט.
זה. כל. כך. אינטימי.
להזמין אותו. לראות אותה ככה.
כמו שהיא.
והיא עושה את זה.

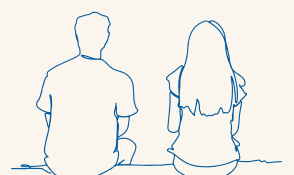
"עכשו אני...
אני רק חולמת.
ובא לי שתהיה איתי.
הכוונה -"
מוסיפה מול עיניו השואלות,

"שתקשיב לי.
עשר דקות ממש.
בלי הפרעה."
"10 דקות בלי הפרעה" יונתן מציין,
פותח את הלפטופ לרגע.
אביגיל מתאפקת מלבכות.
אני פותחת את הלב,
ואתה שומע בחצי אוזן ועובר ללפטופ?!

"זו פגישה חשובה איתך, אני קובע אותו ביומן שלי"
הוא קורא ברשמיות.

טוב ששתקתי.

"מתי מתחילים?!"

אביגל מתאפקת מלומר-
אני לא רוצה שתכתוב,
אני רוצה שתהיה את זה.
שתדע בעצמך.

הוא לא יודע בעצמו,
אבל כל כך נכון ללמוד .

"אתה ממש משמח אותי," מוצאת עצמה אומרת,
והלסת משוחררת פתאום,
" איך שאתה מוכן ללמוד..
זה מרחיב לי את הלב...
תודה"

משהו נזקף בו.
כמו תמיד, כשהיא שמה לב לכוונה הטובה שלו.

"מעולה" מבזיק חיוך.
חצי המשימה הוכתרה בהצלחה.
" אני מוכן להתחיל את 10 דקות ש-איך אמרת?!"
ירחיבו לך את הלב.

בואי.
שבי ממולי, גברת חשובה
וספרי לי על חלומך הגדול להיות מיליונרית.."

"מיליונרית?!"
אביגיל מרימה גבה.
" או לא,
הכסף זה לא העניין.
יהיה נחמד להתפרנס ממה שהוא שאני אוהבת,
זה יעזור לנו ,
אבל העיקר !!"
עיניה בורקות
"זה המבט של האנשים"

" תאר לך.."

היא נעמדת ,
בהתלהבות של ילדה בכיתה א',

" מישוהו נתקע לשבת בלי סלטים,
ואז הוא מגיע אלינו לקנות סלטים מעולים,
הום מייד,
ממש פה ביישוב,
הוא יכול לקנות עד דקה לפני שבת.
איזה כיף ככה לשמח אנשים!!
היא עפה למחוזות הדמיון.

ויונתן..

הוא רוצה לעצור.
להזכיר לה שלא מתאים למשפחה עם ילדים
קטנים למכור סלטים ביום שישי אחר הצהריים.
ובכלל מה אם ילכו פשוט לצנעני?
אבל נעצר.
הוא באמת רוצה להרחיב לה את הלב.
וזו הזדמנות מהממת להצליח בכך.
אפשר לחכות עוד רגע עם גבולות ההגיון.

"אני מתלהבת לבשל בסירים גדולים,
ולארוז את הסלטים באריזות קטנות מעוצבות.."

פניה זורחות.

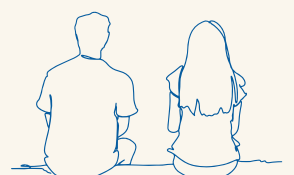
וגם פניו.

הוא הוזמן לתמוך באשתו.
ברגע יפה .
לכבוד הוא לו.

" וואו! איזה חלום ענק! יונתן מגיב אחרי שהיא
מסיימת.

" אני יכול עכשיו לשאול שאלות?..
מברר בחשש.

" בטח" היא מחייכת.
" תשאל אותי שאלות סקרניות,
כייפיות כאלו, שידליקו בי עוד אש"

"מעשה זה נכתב
בספר דברי הימים..
על דבר המלכה
אביגיל..."

היא קוראת ממגילה דמיונית

"מעשה זה נכתב בספר דברי הימים..
על דבר המלכה אביגיל,
לא הגידה את פרטי התוכנית ואת עיסקה,
ובעלה המלכותי בכל זאת תמך בה..."

היא מתיישבת לידו.
"כן יהיה עסק,
או לא יהיה עסק,
אתה עשית לי את הלילה!"

מתענגת על רגע הנחת הזה.

רגע של נוכחות קסומה.

יונתן רואה אותה.
על כל גווניה היפים.
הפרועים ומלאי התשוקה.
הגוף שלה מרפה לידו.
כמה טוב להיות ראוייה.

"כן יהיה עסק או לא,
מחר נדבר על הפרטים הטכניים"
קורץ
"ובנתיים..
אמרתי לך פעם שאת הכי יפה
כשאת מתלהבת?"

"ואני!"
הוא נושק לשערה.
פותח את הלפטופ.
אביגיל עוקבת אחריו במבטה.

"אני הולך לקבוע לנו עוד פגישות התלהבות כאלו"

"אמ..

האם השאלה האם את מתפטרת מחר בבוקר היא
שאלה סקרנית?!"

אביגיל צוחקת.
"והאם השאלה האם תקבל את מדליית הבעל
הקשוב בעולם,
זו שאלה מתאימה?!"

חולקים רגע של צחוק אינטימי.
אביגיל רואה את היופי ביונתן שבא לקראתה.
ויונתן רואה את אביגיל קורנת בתשוקה.
וזה לא קרה מעצמו.

זה רגע שהגיע אחרי דרך.
שניהם צעדו בה כברת דרך הערב.
אביגיל הזמינה את יונתן לצעוד אליה.
והעריכה אותי על כל צעד.
והנה.
אנחנו פה.
חוגגים רגע של חלום.
ביחד.
באמת ביחד.

"אתה שואל אם אני מתפטרת מחר?"
אביגיל שואלת בשובבות,
"התשובה היא לא,
זה יקח זמן והכל..

אולי אני ארצה לפתוח עסק כזה בעיר,
שם יש יותר קליינטורה, כמו שהזכרת,
ואולי ..

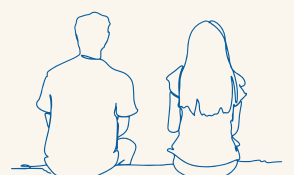
אולי בינתיים אני אגלה שאני אוהבת לעשות משהו
חדש,
והמעדנייה תישאר רק חלום..
אבל דבר אחד בטוח!"

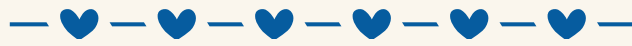
היא עוצרת.
מביטה בעיניו.

"את הערב הזה אני לא אשכח !

איך ישבת והקשבת לחלום שלי.
במשך 10 דקות רצופות ,
והיית 100 אחוז איתי.
בלי לדעת עם אני אתפטר או לא.
את זה, אני תמיד אוהב!!

סוף

אחרי הסוף

אנחנו נשים.

משתנות.

חיות.

מלאות תשוקה, חיוניות ויופי פרוע, ייחודי ונדיר.

איכשהו,

חלק קטן מידי מזה,

נחשף במערכת היחסים הזוגית שלנו.

למה?

פגשתי נשים מלאות תשוקה - לשעבר-

ששיתפו בכאב איך האיש שלהן הוריד להן את

האוויר מהמפרשים.

וזה מוזר.

כי האיש שלך, יותר מכל אדם אחר

הכי רוצה שתצליחי.

שתהיי מי שאת במלואך.

שתעופי על החלומות שלך ..

ואולי, אנחנו מדברים שפה אחרת.

שפת פיננסים

שפת חלומות

שפת רווחים

שפת מרווח נשימה.

להסכים שיש לנן שפה אחרת

וכשהוא "מוריד אותך" אולי היא פשוט משוחח

בשפה שלו.

להסכים לחוות עד לעומק את הפגיעות,

הכמיהה לאישור של האיש שלך

הכמיהה להראות במלוא יופיך.

ההסכמה האמיצה להזמין אותו אל ליבך..

עם פחד

בטח עם פחד

ככה זה אומץ

זה לעשות עם הפחד

זו פגיעות

ללכת על זה עם הלב המפרפר.

וזה יפה לנו

אין גבר שלא נמס מול זה ..

על הכותבת:

שרה מושייב.

אישה מלאה תשוקה על כתיבה,

על הדרכת כלות, הדרכה זוגית ומינית,

ועל חיים של נוכחות.

הסיפור מוענק לך בנדיבות,

אפשר בכיף להעביר אותו הלאה בשלמותו עם

קרדיט

יהיה לי כיף לי לשמוע

איפה מילותיי פגשו את ליבך ..

שתפי אותי

שרה +19292000161

